

karanlık kütüphane

Elizabeth Hand

Wylding Malikânesi

Çeviren
Taylan Taftaf

*Anne Wittman ve Patrick Welsh'e
Gerçek Wylding Malikânesi'nin haritasını çıkarmama
yardımcı olduğunuz için teşekkürler.*

*Bu meşenin küllerini üç kez savur göğ
Bu büyü sandalyede üç kez otur sessizce
Ve bu gerçek aşk düğümünü at üç kereliğine
Ve mırıldan alçak sesle, “Kabul edecek veya etmeyecek belki de”*

*Gidip şuradaki ateşte yak bu zehirli otları
Bu çığlıklar atan baykuşun tüyleriyle bu dikenli çalıları
Bu servi, mezarında serpildi ölü bir adamın
Belki de tüm korkularıyla kaygılarımın sonu yakın*

*Gelin periler! Dans edin bir tur benimle
Yumuşatın onun kaskatı yüreğini ahenkli sesinizle
Hangi aşk büyüsünü yapsam beyhude
Onun meziyeti de büyülerini yok ediyor gözleriyle*

Thomas Campion, 1617

Karakterler

Tom Haring: Prodüktör, Moonthunder Records
Windhollow Faire'in Menajeri

Windhollow Faire:

Lesley Stansall: Ŗarkıcı, söz yazarı

Ashton Moorehouse: Bas gitar

Jonathan Redheim: Davul, perküsyon

William Fogerty: Ritim gitar, keman, mandolin

Julian Blake (müteveffa): Ŗarkıcı, söz yazarı, solo gitar

Patricia Kenyon: Gazeteci, müzik eleŖtirmeni

Nancy O'Neill: Profesyonel medyum

Billy Thomas: Fotoğrafçı, emlakçı

BİRİNCİ BÖLÜM

Tom Haring, Menajer/Prodüktör

Evi bulan kişi bendim. Karımın kız kardeşinin bir arkadaşı evin sahiplerini tanıyordu; o yazı Barcelona’da geçirecekleri için evi kiralayacaklardı. Ucuz değildi ama Arianna felaketinin ardından herkesin biraz uzaklaşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum; bu ev de iyi bir sığınak olabilirmiş gibi görünüyordu.

Bugünlerde yeni mülk sahipleri meraklı insanları uzak tutmak için evin etrafına tahtadan bir perde kurmak zorunda kaldılar. Herkes oranın neye benzediğini albüm kapağından biliyor ve son milimetresine kadar yol tarifi almak için artık tek yapmanız gereken Google’da evin adını aratmak.

Ama o zamanlarda Wylding Malikânesi ulusal haritacılık bürosunun haritalarında alelade bir noktadan ibaretti. Orayı pusulayla bile bulamazdınız. Şimdi birçok insan, grup orada kalırken ve ikinci albümlerini kaydederken olanlar yüzünden evi görmeye gidiyor. Elbette gerçekte neler olduğuna dair bazı fikirlerimiz var ama grubun hayranları ancak spekülasyonda bulunabilirler. Bu da işlerin tıkrında gitmesi için her zaman iyi bir şeydir.

Elbette bunun nedeni esasen müzik. Yirmi yıl önce *Wylding Malikânesi* albümünün Oasis grubunu geçerek yedi numarada olduğu şu milenyum anketi benim dışımda herkesi çok şaşırttı. Ardından albümdeki “Oaken Ashes” şarkısı bir reklamda kullanıldı. Ne reklamıydı? Sanırım bir GSM şirketiymiş. Ve şimdi yeniden Windhollow Faire’e yönelik inanılmaz bir ilgi uyandı.

Anlaşılmaz (hatta daha da iyisi, anlaşılmaz ve korkunç) şeyler müzik endüstrisinin her zaman lehinedir, öyle değil mi? Alaycı bir bakış açısı ama doğru.

Mobil kayıt stüdyomla oraya gidip ham kayıtları aldığım seferin dışında, Wylding Malikânesi'nde yalnızca birkaç kere bulundum. Yani ne âlemde olduklarını, provaların nasıl gittiğini görmek; ens-trümanlarının tek parça olduğundan, vitaminlerini aksatmadan aldıklarından emin olmak için. Bugün artık bir şeyleri gizlemenin manası yok, değil mi? Orada neler döndüğünü hepimiz biliyorduk; o günlerde bunun anlamı ekseriyetle haşış ve asitti.

Elbette herkes çok gençti. Julian on sekizindeydi. Will de öyle. Ashton'la Jon kaç yaşındaydılar? On dokuz, bilemedin yirmi. Lesley on yedisine yeni basmıştı. Ben yirmi üç yaşında olmama rağmen yanlarında yaşlı bir devlet büyüğü gibi kalıyordum.

Müthiş günlerdi. Kameranın önünde duygusallaştığımı söyleyeceksiniz, değil mi? Sikimde değil. Onlar müthiş çocuklardı. Müthiş bir yazdı ve Yaz Kralı bizimleydi.

Ve Yaz Kralı'na ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Albüm kapağın-daki şu kız, gerçekte neler olup bittiğini yalnızca o bilebilir. Ama ona da sorma şansımız yok, değil mi?

Will Fogerty, Ritim Gitar, Keman, Mandolin

Julian'ı okuldan tanıyordum. İkimiz de Hampstead'de büyüdük ve oranın okuluna gittik. Ashton'la Jon'a kıyasla sosyetik çocuklardık ve bu da bize bariz bir dezavantaj getiriyordu, bu kadarını söyleyebilirim! Ashton, Muswell Hill müzik mafyasındandı, o tiplerin hepsi birbirini tanırdı. Archway'in ortasında durup herhangi bir yöne taş attığınızda bir folk müzisyenine isabet ettirmemeniz imkânsızdı.

Hampstead'de ise birine taş attığınızda hapsi boylardınız. Gerçi Ashton'ın kafasına bir taş atmak istediğim günler de olmuyor değildi. Bazen puştun teki olabilirdi.

Julian'la yaşadığımız zorluk buydu işte, işçi sınıfından olmamak. Aslında Julian'la ben koleje (yani siz Amerikalıların özel okul dediği şeye) gitmiyorduk ve Hampstead de Kuzey Londra'ydı, sosyetik Kensington'a benzemezdi. Ama öyle ya da böyle, en iyi müzisyenlerin geldiği yer Muswell Hill'di. Havasından suyundandır belki. Veya muhtemelen içkilerinden.

Ben müziğe kemanla başladım, Julian ise piyano çalıyordu. Ne zaman gitara geçtiğini hatırlamıyorum ama bunu yaptığında sanki gitar çalmak için doğmuş gibiydi; gerçekten sıradışı bir gitaristti. Akıl almaz tınları gitar değil de flüt veya sitar çalıyormuş, hatta insan sesi çıkarıyormuş gibi duyulmasına neden olurdu. Bir barın üst katı için abartılı bir adı olan Hampstead Folk Kulübü'nde çalardık. O zamanlar tüm folk kulüpleri az çok böyleydi; herkesin sigara içip birasını yudumladığı, merdivenle çıkılan, etrafa sandalyelerin dizildiği, koyu renk ahşap panelli odalarda çalardık. Şanslı bir gününüzdeyseniz birinin yanında, bir nefes çekmeniz için size de uzatacağı bir cıgaralık olurdu. Bundan daha sert bir şey dönmezdi. Kimse bizi dinlemek için para falan da ödemezdi; John Martyn gibi biri değilseniz müzisyenlerden hiçbirine ödeme yapılmazdı.

Ama bunun kızlarla tanışmak için iyi bir yol olduğunu düşündüğümünden, odanın ön tarafında sıramızı almak için Julian'ı da yanımda sürüklerdim. Kızlar buna bayılırdı. Aslında kızlar *ona* bayılırdı; bence gitar değil de kazoo çalsaydı bile Julian'ın kapısına dayanırlardı. Julian çok yakışıklıydı ama o günlerde kızların yanında utangaçlığı tutardı. Daha o zamanlarda bile insanlar onun gey olup olmadığını merak ederdi. Geyse bile ben buna dair hiçbir şey görmedim.

Lesley de bazen bunu düşündüğünü söylemişti ama (kayda geçmemesi şartıyla söylüyorum, Les'le halen yakınınız ve onu incitmek istemem, ayrıca tersi de çok pistir) asıl meselenin Julian'ın onu çekici bulmaması olduğunu sanıyorum. Les çirkin bir kız falan oldu-

ğundan değil. Çok tatlı bir kızdı ve hepimiz onu arzularдық. Zaten onu bu yüzden gruba aldık!

Neden bahsettiğimi anlamışsınızdır. Lesley fiziksel olarak Arianna'dan farklıydı. Öncelikle Les sıksa bir kız değildi ve okuldayken bile Jules her zaman üzgün bakışlı kocaman gözleriyle minyon kızların peşine düşerdi. Dokunsan kırılacak kızların... Bunu biliyorum. Ayrıca Les çok akıllı bir kızdı ve bu da bir erkek, Julian gibi müthiş bir delikanlı için bile göz korkutucu olabilir. Hatta Julian gibi biri için daha da korkutucu olabilir. Julian'ın, dengi biriyle birlikte olmaya alışkın olduğunu sanmıyorum. Müzik açısından belki ama entelektüel açıdan dengi olabilecek biriyle yan yana duramazdı. Özellikle de bu bir kızsı.

Dahası Lesley Amerikalıydı ve bu, o günlerde bizim oralarda alışıldık bir şey olmadığı gibi, birçok insan için hakarettten farksızdı. Demek istediğim, bir Londra barında geleneksel İngiliz folk şarkıları söyleyen Amerikalı bir yeni yetme! Bazıları sırf bunu eline yüzüne bulaştırdığını görmek için gelirdi. Ama *böyle bir şey* hiç olmadı.

Lesley Stansall, Şarkıcı, Söz Yazarı

Julian Arianna'ya olanlar hakkında hiç konuşmadı. Polis raporuna göre kız üçüncü kat penceresinden kaldırıma düşmüştü. Julian'ın katında pencerelerde parmaklık yoktu, bunu biliyorum. Arianna depresif bir kızdı. Bugünlerde öyle diyorlar, değil mi? O da Julian da depresifti.

İntihar mı? Bunca yılın ardından, Arianna'nın kendini öldürüp öldürmediği konusunda ne düşündüğümün nasıl bir önemi olabilir?

Çok gençti. Hepimiz çok gençtik. Bugün olsa Arianna telefonundan başını kaldırmayan gotik bir kız olurdu. Çok güzel sesi olan güzel bir çocuktı. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Tom

Arianna'nın ölümü Julian'ı perişan etti. Kendini sorumlu hissediyordu: "O gece onu eve almamalıydım, benim yüzümden tartıştık," falan filan. O gece Middle Earth'te birlikte sahneye çıkmışlardı, yalnızca ikisi. Sahneden inmelerinin ardından Julian, grubun diğer üyelerinin müzikal olarak farklı bir yönde ilerlemek istediklerini söylemişti. Arianna ise Julian'la birlikte şarkı söylemelerinin bir şeylerin başlangıcı olduğunu düşünüyordu. Simon & Garfunkel tarzı bir ikilinin belki. Ama bu her şeyin sonuydu aslında. Julian ona nazik bir şekilde yol vermeye çalışıyordu ama sanırım bunun tam tersi bir etkisi oldu.

Jon Redheim, Davul, Perküsyon

Arianna'nın başına böyle bir şey geleceğini biliyordum. Kız tam bir afetti ama sürekli ilgi görmek istiyordu. Nico'yla... Kimdi şu Fransız şarkıcı... Hah, Juliette Greco karışımı bir kızdı. Her zaman siyahlara bürünürdü. Diğer herkes, hatta büyükannesi bile siyah giymeye başlamadan önce hem de. Çok bunalımlı bir kızdı ve ondan kurtulmak bize iyi geldi. İşte, söyledim ne düşündüğümü.

Ashton Moorehouse, Bas

Bir keresinde bir konserin ardından onunla yatmıştık. Sonrasında Julian'a ihanet ettiğini söyleyerek ağladı. Julian'ın sikiinde olmayacağını söyledim ona. Bu muhtemelen doğru olsa da sanırım böyle bir şey söylememeliydim. Güzel kızdı ama sıksa olduğundan tipim değildi. Biraz etli butlu kızları severim ben. Julian ise her zaman, biraz şiddetli bir rüzgârın alıp götürebileceği kızların peşine düşerdi.

Lesley

Tom'un bize o yaz için Wylding Malikânesi'ni tuttuğunu söylediği âni halen hatırlıyorum. Ashton'la Jon buna hiç memnun olmadılar. Özellikle de Ashton çok sinirlendi. Londra'dan uzak kalacakları için bir şeyler kaçıracaklarından korkuyorlardı. Ashton için esasen kızlar demekti bu. Jon içinse delikanlılar, gerçi bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Ama yüce gönüllü Tom, Arianna'nın ölümünü atlatabilmemiz için ihtiyacımız olan şeyin taşrada geçirilecek bir ay olduğunu düşünmüştü.

Evet, iğneleyici konuştuğumun farkındayım. Windhollow Faire'in en başından beri bir parçası olmadığım için Arianna'yı yakından tanı mıyordum. Suç mu bu? Hem zaten Arianna olsun ya da olmasın, birçok konser teklifi alıyorlardı. İlk albümleri *Windhollow Faire* o Noel yayınlanmıştı ve satışlar iyiydi. Şimdiki gibi bir müzik basını yoktu o zamanlarda, *Pitchfork* veya YouTube falan yoktu. *Rolling Stone* henüz birkaç yıldır yayınlanıyordu. *Record Mirror* ve *NME* de öyle. Çıkıp bir yerlerde çalmak dışında grubunuzu tanıtmanın hiçbir yolu yoktu. Sürekli çalmaktan bahsediyorum. Onlar da bunu yapıyordu.

Ama gerçekten dürüst olacaksam, Arianna'nın ölümünün öncesinde bile yolun sonuna gelmek üzereydiler. Windhollow'u birkaç kere canlı dinlemiştim ve iyi olsalar da (bana kalırsa "gelecek vadede" lafı gereğinden fazla kullanılıyor) çarpıcı bir şey yapmadıkları takdirde asla bundan daha fazlası olamayacaklardı.

Tom'un grubun ilham açısından tükenmeye başladığını gördüğünü de biliyorum. Julian'la Will'e bir gece Troubadour'da beni dinlemeye gitmelerini önermesinin nedeni de buydu zaten. *Child Ballads** şarkı kitabındaki bilindik parçaların yanı sıra Dylan ve Velvet Underground şarkıları söylüyordum (burada neredeyse hiç kim-

* Francis James Child tarafından on dokuzuncu yüzyılda bir araya getirilen İngiltere ve İskoçya menşeli 305 geleneksel balad içeren şarkı kitabı. —*çn*

se bunları daha önce duymamıştı). Kendi şarkılarımı ise sona saklıyordum. “Fallen Sky”ı söylediğim anda akıllarını aldığımı anladım.

Will

Tanrım, bu kız gerçekten şarkı söyleyebiliyordu! Les ağzını açtığı anda Julian’la birbirimize bakıp gülmeye başlamıştık. “Fallen Sky”ı söylemeye başladığındaysa Windhollow’a katılmasını istemek için masaların üzerine tırmanmak üzereydik.

Tom

Şimdi geriye dönüp baktığımda görüyorum ki yeni bir kadın şarkıcı bulduğumuzu Arianna’ya hiç zaman kaybetmeden söylemeliydik. Bunu ona ben söylemeliydim. Menajer olarak bu benim sorumluluğumdu. Lesley’nin Amerikalı olduğu gerçeği Arianna’ya tokat gibi gelmiş olmalı. Daha en başından bunun suçunu ben üstlendim. Yine de Julian hiçbir zaman kendini affetmedi.

O yaz Wylding Malikânesi’ni kiralamamın asıl nedeni buydu. Julian’ı Gospel Oak’taki bekâr evinden uzaklaştırmak zorundaydım. İnanın bana, burası hayal edebileceğiniz en berbat, en kasvetli daireydi. Orada bir haftadan fazla kalsam ben de kendimi camdan atardım.

Boş verin, unuttun bu söylediğimi. Olanlar yüzünden beni suçlayan daha fazla gözü dönmüş hayrana ihtiyacım yok. Size tek söyleyebileceğim, o sıralar İngiltere kırsalındaki görkemli bir malikâneden geriye kalan güzel bir harabede üç ay geçirmenin iyi bir fikir gibi göründüğü.

Şimdi maymun gözünü açtı. Amerika’da böyle diyorsunuz, değil mi? Ama o zamanlar hiçbir şeyi görebilmiş değilim. Windhollow Faire söz konusu olduğunda körün tekiydim.